

Skokani

16. června - Úterý

16. června roku 1999 se zabil skokem z Nuselského mostu třiadvacetiletý Roman K. a stal se tak dvě stě šedesátou čtvrtou evidovanou osobou, která na tomto místě násilně ukončila svůj život.

17. června – Martin

Pomalu, co noha nohu mine, jsem se šoural přes Nuselský most a v duchu častoval šéfredaktora Holoubka, který mi zadal tuto reportáž, nejroztodivnějšími přízvisky z říše zvířat. Protože jsem, jako obvykle, zapomněl vyměnit vybité baterky v diktafonu, byl jsem nucen, jako obvykle, vytáhnout svůj ohmataný modrý zápisník.

„Říká se, že některá místa mají ojedinělou atmosféru, kterou senzibilní lidé dokáží vycítit,“ propiska se roztančila po bílém papíře. „Co by asi odhalili o Nuselském mostu? Všichni, kdo známe tento nechvalně proslulý kolos, víme, že nevypadá tajemně, ani hrozivě a už vůbec ne mysticky. Na první pohled jen prach, šed', smrad, beton a pokašlávající Nusle pod nohama. Co k-“

„Nepíšeš náhodou dopis na rozloučenou?“ Těsně za mnou se ozval hlas snažící se překřičet hluk přejíždějících aut, a já se strašlivě lekl, až mi vypadla tužka. Ťukla do země, pak ještě jednou a zmizela pod zábradlím. Na okamžik jsem pocítil závrať. Prudce jsem se otočil a uviděl asi dvacetiletého kluka vysokého přibližně jako já. Měl hnědé krátké vlasy, zvědavé oči zastíněné kšiltem žluté čepice s nápisem Rapid. V ruce žmoulal nezapálenou cigaretu.

„Jestli jako nechceš skočit?“ zeptal se znovu, pobaven mou panikařskou reakcí, a usmál se křivě na půl tváře.

„Ne!“ odsekl jsem našťvaně. Nesnáším, když mi někdo civí přes rameno.

„Aha,“ vypadal trochu zklamaný. „A co tu teda děláš?“

Některým lidem to zkrátka nedochází! Odvrátil jsem se od něj. „Pracuju! Ještě něco?“ Tak nějak jsem doufal, že odpoví a já ho uzemním ostrou nadávkou. Neozval se. Když jsem se za okamžik znovu otočil, nikdo za mnou nestál. Zvláštní. Jediný člověk na mostě byla jakási důchodkyně se psem. Hlavou mi prolétla bláznivá myšlenka. Automaticky jsem střelil

pohledem k drátěným sítím, které měly sebevraždu ztížit. Byly vysoké a pevné. Pousmál jsem se vlastní bláhovosti a dolů pod most se pochopitelně nepodíval.

Jako naschvál jsem neměl druhou tužku. Pohlédl jsem na hodinky - bylo sotva půl druhé a asi za hodinu mě čekala schůzka. Středeční pracovní doba mi skončila poměrně brzy.

18. června – Kristýna

Včera večer, jsem se vrátil domů dřív, než jsem doufal. Bývalá přítelkyně i nadále zůstávala bývalou, takže jsem měl přes noc dost času na přemýšlení. Vytyčil jsem si první cíl: zjistit vše dostupné o sebevraždách na místě, které jsem si později navykl označovat „N.“. Rozhodl jsem se vystrachat nějakou zajímavostí, známou osobností, senzací.

Hned ráno jsem se vydal do knihovny Karlovy university, kde jsem strávil větší část dne. Probíral jsem se výstřižky z novin, pátral v terminálech. Zkoumal jsem články z černých kronik, krátké noticky, černobílé fotografie, suché komentáře, další a další kratičké poznámky a další a další zašlé fotky. Čas tikal pomalu a zmáhala mě nuda. Moment! Něco v mé mysli sepnulo, jako když škobrtnete o zlatý valoun. Pozorně jsem si znova prohlédl otevřenou stránku. A minulou. Můj pohled uvízl na fotografii. Hleděl z ní kluk s tmavými vlasy a světlou kšiltovkou Rapid. Snímek náležel k článku z patnáctého čísla Rudého práva ročníku devatenáct set osmdesát jedna a jeho titulek hlásal: Mladý sebevrah. Pěkně stupidní titulek, prolétlo mi hlavou, ale dál jsem zíral na fotku. Nebyla nijak kvalitní, ale jistá podoba s neznámým ze včerejška zde skutečně byla.

Zvláštní náhoda, řekl jsem si a ujistil tak romantickou část já, že nemá cenu vymýšlet jakákoli jiná vysvětlení. Nic dalšího jsem už neobjevil. Snad jen, že podle článku se Martin F. zabil v půl druhé odpoledne. Pátrání v pramenech mi příliš nepomohlo a tak jsem zkopíroval, co se dalo, a odjel domů. Cestou jsem koupil baterky do diktafonu.

Obvykle se mi píše mnohem lépe přímo na místě, nápady přicházejí samy – „Ty nejlepší,“ jak říkával můj drahý zesnulý učitel Pitra, „doma nikdy nevytlačíš.“

Sotva jsem zaparkoval bílého formana a přichystal se slídit kolem N., obloha se hrozivě zatáhla v předzvěsti letní bouřky. Schoval jsem se pod mramorový ochoz u stanice metra Vyšehrad a pěkně v suchu sledoval první těžké kapky dopadající na prašnou zem s těžkým hlasitým rozstříknutím. Za chvíli se strhlo hotové mokré peklo. Zapnul jsem diktafon a komentoval dění kolem sebe.

„Bouřka na N. je ochromující, všeprostopující a ohlušující. Je úžasné stát pod obloukem ve skrytu před mokrou smrští a vychutnávat orgie zvuku a barev. Když se zablýskne, vše

zbělá a N. vypadá na okamžik skutečně impozantně, jak se majetnický tyčí nad údolím, nehybný, nezničitelný. Myriády kapek si o něj rozbíjí hlavy, splachují špínu a slévají se ve stružky padající do hlubin. Když pohlédnete na chodníky v parcích v hlubině pod oběma konci mostu, vypadají z výšky jako stříbrné řeky, které protrhly hráze a valí se prázdným městem. Vzduch voní deštěm a elektřinou. Potom najednou bouře zeslábně, umírá, a na obzoru z čínžáků vyrostě nepatřičně nádherná duha. I ta však po několika minutách vyhasne. Ozve se táhlé stísněné zahoukání, jakoby vlak tímto povelem vyzval rachot motorů, oscilující zvuk policejních sirén, křik maličkých lidí, troubení klaksonů a cinkání tramvají, aby znovu zazněly.“

„Fakt moc hezký. Ty jsi spisovatel?“

Několik kroků ode mě stála nevysoká dívka s hustými kaštanovými vlasy. Měla hluboké hnědé oči a deštěm lehce rozmazaná líčidla. Obličej nebyl úplně souměrný, rty příliš úzké, ale výsledek působil překvapivě přitažlivě.

„Ne. Jsem novinář, madam,“ usmál jsem se na ni.

„Jakápak madam! Jmenuju se Kristýna.“

Napřáhl jsem ruku: „Jakub. Neviděli jsme se už někde?“

Mou ruku nepřijala. Loupla po mě očkem, jako že mě má přečteného: „Možná. Když myslíš, Jakube, a kde by to mělo bejt?“ Na ukazováček pravé ruky si namotávala pramínek bohatých vlasů a hlavu naklonila trochu na stranu.

Vynadal jsem si. To neměl být laciný trik nehodný mé úrovně, opravdu jsem ji už někde viděl, ale kde? O sekundu později jsem si vzpomněl. Cítil jsem se zvláštně.

„Nejmenuješ se náhodou Kristýna Benešová?“

Nechápavě kývla.

Zapátral jsem v paměti „Narozená v Berouně, vyučená krejčovská, jedno dítě – chlapec“

Její výraz se změnil, neznatelně přikývla.

„A jsi pět let mrtvá.“

Sklopila oči. Trochu zmateně sáhla do kabelky a vytáhla zrcátko. Začala si opravovat make-up. Prsty se jí lehce třásly.

Došlo mi, co jsem právě řekl! Začal jsem se omlouvat. „Promiňte, já... špatný vtíp...“ Přiblíble jsem se usmál.

„To je v pohodě,“ pohlédla mi zpříma do očí. „Přijď zítra, promluvíme si o tom. Už musím jít,“ smutně se usmála. A byla pryč. Prostě zmizela. Zjistil jsem, že diktafon byl po celou dobu rozhovoru zapnutý. Záznam jejího hlasu byl prázdný.

Večer jsem se doma rozvalil na kanapi a pokusil se vše v klidu probrat se sklenkou Napoleona. Jestli však měl slavný vojevůdce na věc nějaký názor, nechal si jej pokrytecky pro sebe. Rozhodl jsem se tedy prozatím nic neuspěchat a pro jistotu se vyhýbat přímému slunci.

19. června - Gabo

Devatenáctého byl pátek. Probudil jsem se brzo a cítil velmi silné nutkání okamžitě vypadnout z domu. Kam asi? Pyšně jsem vzdoroval své zvědavosti, než mě konečně s úderem dvanácté přemohla. Cestou na N. jsem si koupil hamburger menu a dvoje chipsy - dnes jsem se chystal přijít záhadě na kloub, i kdybych měl na mostě strávit celý den.

Po tom, co jsem se konečně prosekal zaprášeným hlučným centrem, jsem odhodlaně vstoupil na betonový „zámek hrůzy“ a jako obvykle zapnul diktafon. Rozhlédl jsem se kolem a nasál atmosféru prostředí. Jediné, čeho se mi dostalo, byl dusivý vzduch přesycený prachem a stonásobné „vžum“ řítících se aut.

„Nechápu, proč v touze po smrti namáhavě zdolávají zábradlí a drátěné sítě, když by bylo mnohem jednodušší pokusit se přejít v těchto místech třídu 5. května,“ podělil jsem se s diktafonem o rouhačskou poznámku. Nic zvláštního se kolem nedělo a tak jsem začal pracovat.

„Nuselský most se tyčí až čtyřicet dva a půl metru nad údolím. Když po něm kráčíte, zpočátku vás trápí slabá závrať, než však přejdete nekonečných čtyři sta osmdesát pět metrů jeho délky, zvyknete si. Shlížíte na svět pod vašimi nohama: na nehezkou hranatost sportovní haly, malomocnou trať, parky plné psích výkalů, na strohé bloky desítek činžovních domů, jejichž nové fasády se snaží skrýt vlhkost a hnilobu. A na lidi - povrchní mravence spěchající za svými malými cíli a touhami. Padá na vás stín deprese, pocit odloučení, samoty.“ Melancholicky jsem se díval na cizí město pod sebou a uvědomil si, že jsem přestal myšlenky vyslovovat nahlas.

Do nohy mě zasáhl hozený kamínek. Udiveně jsem se rozhlédl. Ani ne pět metrů ode mne postával ušmudlaný cikánek ve flekatém světle modrém triku a podezřívavě si mě měřil. Nesmál se, neutíkal pryč, jen stál a v ruce potěžkával další kámen.

„COŽE?“ vyhrkl jsem, neschopen inteligentnějšího projevu.

Malý Róm popošel blíž, ošil se a upřel na mně hnědé oči. „Čus, pane. Nemáš cígo?“

Díval jsem se na něj jako na zjevení – člověk se připraví na duchy a ejhle... Byl jsem příliš vyvedený z míry, a tak jsem mu nabídl cigaretu. Nekouřím, ale jako správný novinář u

sebe vždy nosím krabičku Westek. Vzal si dva kousky. Stará shrbená paní se psem na protilehlém chodníku na mě pohoršeně pohlédla.

„Proč jsi na mě hodil ten kámen? Je to nějaký zvyk, nejdřív někoho trefit, než ho o něco požádáš?“ sklouznul jsem do ironie, alespoň než nabudu vnitřní rovnováhu. Nepoznal to, samozřejmě.

„To né, pane. Né, vždycky, jen tády. Sem chtěl vědět, jesli nejseš, teda jesli jako seš, jesli..“ nešťastně skončil pro nedostatek výrazových prostředků. Tou dobou už můj vnitřní budík zvonil alarm.

Stálo mě to pět dalších cigaret, než jsem se dozvěděl všechno, co byl ochoten říci. Jmenoval se Gabo a často přespával v nedalekém podchodu. Bylo to tam prý lepší než doma, říkal se široce rozevřenýma očima. Vyprávěl mi o „hastráčích“, jak duchům skokanů říkal.

„Víš, pán, většinou sou zlí. Ty denní sou zlí, a ty noční...“ zachvěl se. „Proto házím šutry, chápeš? Oni proltnou krz a já hnédka vim, že sou to hastráči. Jaks tam trčel, sem myslel, že seš novej. Dyž svítí slunce, poznáš je podle stínu. Nemaj ho.“ Pokrčil rameny a pohlédl na ocelově šedou oblohu.

„Ty je znáš, myslím konkrétní...hmm hastráče?“ Nutil jsem se ke klidu, chtěl jsem se ho zeptat asi na tisíc věcí. Jako by to vytušil, znejistěl.

„No, já vlastně...“

„Čus Gabo,“ ozval se hlas. Přicházel k nám starý známý ve žluté kšiltovce Rapid a tmavém tričku. Pokynul rukou na pozdrav.

„Přinesls?“ dychtivě se zeptal Gabo. Nastavil dlaně a křečovitě zavřel oči.

„Se ví, mlíčňáku,“ odpověděl kluk a hodil balíček čokoládových bonbónů, který přistál v napřažených dlaních.

„Díkes,“ řekl cikánek a zase oči otevřel. Začal si cpát sladkosti do pusy.

Konečně jsem se probral. „Martine?“

„Jo jasně. Nebojte se, nebudu vás rušit v práci,“ odpověděl mi křivý úsměv.

„Ne, počkej! Počkej! Ty jsi... byl jsi Martin Filípek, že jo?“

„Může bejt.“ Založil si ruce v bok.

To je situace! Představte si, že potkáte živého mrtvého. Ducha skokana. Absolutně mě nenapadalo, na co se ho mám zeptat. Vsadím se, že Vás by určitě napadly desítky otázek. Já jsem je v okamžiku shrnul do pouhých čtyř slov.

„Co tady, kurva, děláš?“ vyjekl jsem hystericky. A on se nerozplynul v obláčku páry, nezmlizel s modravým zajiskřením, neodletěl k obloze s táhlým zavytím.

Prostě začal povídat.

20. června - Karel

Noc na sobotu jsem moc nespal. Uvařil jsem si obrovský hrnek kafe, poslouchal The Division Bell od Floydů a horečně bušil do počítače. Cítil jsem reportáž svého života a možná mnohem víc.

S Martinem jsem včera hovořil dobrou půl hodinu, než se omluvil, že už musí jít. Na otázku „kam?“ neodpověděl. Na mnoho otázek vlastně vůbec neodpověděl, nebo se přímé odpovědi vyhnul.

Začal jsem budovat první hypotézu: duše sebevrahů při smrti uvíznou v jakési pasti na duše. Prostě se mi líbila mrazivá myšlenka tajemné bytosti brousící kolem mostu a lícící pasti na zbloudilé. Mé domněnky ústily v nevyhnutelný a poměrně neotřesitelný závěr. V posledních dnech jsem příliš hltal knížky nevysvětlitelných záhad a začínalo to rozkladně působit na mé realistické psýché.

Přesto. Martin na N. přicházel v čas, kdy zemřel. Zůstával různě dlouho, vždy dokud jej neviditelný řetěz nestáhnul zpět do nepaměti, snad nevědomí. Když jsem se ho například zeptal, jak mohl přinést Gabovi čokoládové bonbony, kde je vůbec vzal – jen se zašklebil, sklopil oči a nesouvisle prohodil něco o mé stříbřité auře. Dělal si ze mě srandu?! Čím více jsem se dozvídal, tím více otázek vyvstávalo a nesnesitelně dráždilo mou nevědomost. A Martin mluvil tak klidně, působil skoro netečně!

Důvod, proč se kdysi zabil, se jmenoval Barbora a měl zrzavé vlasy. Když se prý dozvěděla o jeho smrti, spolykala prášky, sdělil mi znuděně. Nevěděl, jestli ještě žije. Nezdálo se, že by Martina zajímalo, proč se zjevuje a jestli si vůbec uvědomuje, že „něco není v pořádku“. Všechno to bylo proklatě zvláštní. Prostě úchylné!

„Mají křídla,“ ukázal na holuby poletující v líném větru vysoko nad námi. Zaklonil hlavu, až se mu kšiltovka svezla na zem, a já uviděl, jak se mu po tváři koulí jedna jediná slza. Krátce na to odešel. A ta jediná slza mě vyděsila víc, než veškerá předchozí zjevení.

Sobotní ráno vykvetlo ve znamení slunce. Dnes jsem měl v plánu setkat se znovu s Kristýnou a tak jsem na N. vyrazil krátce před pátou hodinou. Nepřiznal bych to, ale chtěl jsem se vyhnout Martinovi. Setřásl jsem davy zpocených lidí, korzující u Kongresového centra. V nehybném víkendovém parnu se každý druhý Pražan vyvaloval u vody a já na N.

našel poprvé prostor a klid. Už za okamžik už se mi stýskalo po hluku aut, spěchu a pohybu. Když jsem stál na sluncem rozžhaveném náhrobku minulosti, čas tisíckrát zpomalil. Procházel jsem se podél zábradlí a prstem bezděky drnkal o jeho příčky. Prošel jsem kolem ženy ve středních letech, lepila se jí halenka, na opačné straně mostu hleděl přes zábradlí velký muž v bílém triku s modrými proužky, ulamoval kousky rohlíku a házel je do hlubin, kolem mne se prořítíl šlachovitý mladík s béžovým kufříkem, zbyl po něm jen ostrý odér kolínské a potu vznášející se ještě několik sekund ve vzduchu. Bylo žhavé sobotní odpoledne a já čekal na Kristýnu. V půl šesté přišla ve směru od metra.

Pozdravila mne jako starého známého a hned jsme se dali do řeči. Začal jsem skládat mozaiku ze střípků obsažených ve starých novinových článcích a jejího vyprávění. Mluvila o podnikání v kadeřnickém salonu. Má cenu lhát i po smrti?

Noviny mluvily o *zkrachovalé prostitutce závislé na alkoholu*. Samozřejmě, že jsem nic neřekl. Jsem džentlmen a navíc... o mrtvých jen dobré, ne?

Na partnery měla vždycky smůlu, jak se v okolí objevil nějaký grázl... Když jí ale sociálka vzala chlapečka, byla to poslední kapka. Selhala.

K mému překvapení působila Kristýna velmi přirozeně, hezky se s ní povídalo. Byla taková bodrá.

„Jakej je to pocit?“ zopakovala mou otázku. „Víš, je to něco jako bungee jumping bez toho gumového vercajku. Skočíš a pak už není cesta zpátky. Letíš jako anděl,“ ošklivě se zasmála, „akorát dolů.“

Zeptal jsem se na ostatní sebevrahy. Skokany. Setkáváte se?

„Jsi zvědavěj, budeš brzo starej a brzo umřeš,“ dobírala si mě. „Když jsi přišel, nepotkal jsi na mostě Karla? Takovej podivínskej mlíkař. Víš co?“ smála se „Dopis na rozloučenou napsal na lístek od tramvaje, jen adresu a jméno – aby věděli co napsat na hrob. Ten měl své představy o tom, co najdou pod mostem. Jo, a skočil v obleku! Idiot!“ Přihlížel jsem jejímu výbušnému veselí a cítil se hloupě.

Dlouze se mi zadívala do očí: „Přijď zejtra o půlnoci - slavíme Slunovrat. Notak, nenech se prosit. Bude tu rej, a potom – magická noc. Přijdou všichni.“ Svráстила obličej do slabomyslné grimasy, zaskřehotala jako čarodějnice: „Magická noc!“ Oba jsme se zasmáli. Kristýna neviděla studený pot, který mi vyrazil mezi lopatkami. *Přijdou všichni*.

Chvíli jsem o tom už přemýšlel. Sebral jsem odvahu a zkusil se jí jakoby mimoděk dotknout. Ruka prošla skrz její paži. Nepocítil jsem nic. Skoro nic – mrazivé zalechtání, a i to jsem si nejspíš vymyslel.

„Proč si to udělal?“

Pokrčil jsem rameny.

Ustoupila o krok zpět, náhle vážná: „Neboj, dočkáš se.“ A byla pryč.

Jak to myslela? Báł jsem se.

21. června – Slunovrat

Zatočil jsem volantem a z ulice Na Pankráci vjel na Pankrácké náměstí. Lamy městského osvětlení zářily ve tmě jako jaguáří oči a obviňovaly mě ze zbabělosti. Kolem byla tichá letní noc, ulice zely prázdnotou a já prohrával nelítostný vnitřní boj. Nejsem přece až takový šílenec, abych samotný o půlnoci odjel na Nuselský most na setkání s duchy! Ještě před hodinou jsem seděl doma a sledoval televizi. Ani nevím, co dávali, jen že se to prostě nedalo vydržet! Vnitřní slaboulinký hlásek v podvědomí neúnavně pracoval, a když jsem si toho všimnul, bylo již pozdě. Vyzýval mě k akci: „Oni tě potřebují, třeba jim můžeš pomoci. Nejkratší noc roku – vysvobodíš je jako v pohádkách!“ Chtěl jsem se ho zeptat „Proč bych to měl dělat?“ a hned jsem to doplnil žulovým argumentem: „Když je vysvobodím, tak až vyjde má reportáž, nikdo mi neuvěří!“ Jakmile jsem to však vyslovil nahlas, připadal jsem si jako blázen. Vnitřní hlásky holt používají nekonvenční zbraně. Rozhodnul jsem se, přistoupit na kompromis a odešel jsem z domu „jen tak se projet do města – a to kamkoli jinam, než do Nuslí.“

Přesto jsem se teď motal v susedství. Plyšový kocour Garfield se houpal na zrcátku a upíral na mě skleněný zrak.

„Na to zapomeň!“ řekl jsem mu nekompromisně. Vzborně se houpal dál. Na příští zatáčky jsem chtěl zahrnout do Kongresové, ale silnice byla přehrazená zlatistými blikáčkami silničářů. „Ty podvádíš!“ osočil jsem se na Garfielda, který teď proti světlu lampy připomínal spíš chlupatého viselce.

Pomalů jsem vyjel na most. Nikde ani živáčka. Ticho. Jen chod motoru a šumění kol.

Ucítil jsem pach. Pach alkoholu, cigaret a kyselého potu.

„Nazdar,“ na sedadle spolujezdce seděl cizí zarostlý muž v odporlivých hadrech. Na sekundu se mi zastavilo srdce.

Ze zadu se znenadání vynořily dvě útlé ruce a zakryly mi oči. Ozval se ječivý smích Kristýny.

„Tak si přece přišel!“

Neviděl jsem nic, ale ani mne nenapadlo auto zabrzdit. Prudce jsem dupnul na plyn až forman divoce zavyl. Pryč odsud! Náhle se mě po celém těle letmo dotýkaly desítky rukou. Cizí prsty mi vnikaly do uší, úst, za košili, štípaly, tahaly za vlasy. Prudce jsem zatřásl hlavou a široce otevřel oči. Dlaně Kristýny náhle zmizely. Auto bylo prázdné. Řítil jsem se asi stokilometrovou rychlostí a v záři světlometů se nečekaně objevila shrbená žena o holi, převádějící přes cestu voříška. Prudce jsem sešlápnul brzdu až k podlaze a strhnul volant. Auto se nezadržitelně řítilo na svodidla. Kola zakvílela a ozvala se strašlivá rána. Třesk oceli a ostré prasknutí, když se vysypalo přední sklo. Narazil jsem hlavou prudce do volantu, zatmělo se mi před očima.

O několik okamžiků později jsem již byl opět při vědomí a jako nezúčastněný divák sledoval děsivou scénu, náhle plnou hvězd. Zíral jsem skrz přední rozbité sklo k noční obloze. Auto protrhlo drátěnou zábranu a více méně viselo na zábradlí. Pod lehce se houpajícími předními koly čekal lačný chřtán propasti. Otřel jsem si dlaní obličej. Pravé oko mi zaléval štiplavý pot. Ne, krev. Báł jsem se pohnout. Cítil jsem pulzování v tepnách. Jakoby divoký tlukot srdce rozhoupával automobil. Sípavý zvuk trhal ticho. Můj dech.

Slyšel jsem, jak se někdo směje. Tlumené hlasy za mými zády na mostě. Znělo to jako nezávazná konverzace, avšak nerozuměl jsem jedinému slovu. Pak se náhle na přední kapotě objevila Kristýna spolu s nějakým pánem v obleku. Poslala mi s chlípným úsměvem vzdušný polibek. Další se objevil zarostlý muž z předního sedadla. Potom plešatý děda v brýlích. A další. Přestal jsem je počítat. Čumák auta se zhoupnul, nebo se mi to zdálo? Nesmím zavřít oči. Snažil jsem se zahnat mdloby a nutkání zvracet. Světlometry formana v lehkém kývavém rytmu řezaly tmu. Točila se mi hlava, tak jasné hvězdy! Zdálo se, že Skokani začali auto rozhoupávat. Podíval jsem se do zrcátka. Za autem se objevil starý známý Martin Filípek. Zlatý Martin. Postava ale jen pokrčila rameny. Ve tmě zakmitl plamínek a rozžal rudý bod cigarety.

V tom se ozval vysoký hlas trhající noc: „Pomůžu ti!“ Cikánek Gabo začal házet kameny po duších. Můj ty světe! Zdálo se, že měl úspěch. Jedna, dvě siluety se z kapoty zřítily do hlubiny. Gaba to povzbudilo a rozjařeně vykřikl.

„Dej jim!“ řval jsem. Gabo dál metal. Nevím kde se v jeho ruce objevil velký kámen, snad dlažební kostka. V tu chvíli mi všechno došlo. Chtěl jsem vykřiknout, ale věděl jsem, že to nestihnu. Těžký kámen dopadnul do středu dychtivého klubka skokanů a konečně zvrátil rovnováhu pohupujícího se formana ve prospěch gravitace. Auto se s uší rvoucím skřípěním zřítily do propasti.

Cestou se mi podařilo vyskočit z auta.

Čtyřicet dva a půl metru, necelé tři sekundy na to, aby se mi promítl celý život. Pochyboval jsem, že to stihne.

Otevřu oči. Země je pokrytá střepy, kusy plechu, opodál leží prasklá pneumatika. Z auta zbývá neidentifikovatelný šrot. Těkavá vůně vylévajícího se benzínu. Žiju? „To je nemožné,“ psychoticky drmolí část mého já, ale teď ji neposlouchám. Žiju! U mé levé nohy se válí bezhlavý kocour Garfield. Žiju...

Někde v dálce zašteká pes – výsměšně. Vítězně. Stojím pod mostem, a přestože je léto, třesu se.

Je noc a já nevím, jestli mám stín.